

РЕШЕНИЕ

№ 1293

гр. София, 23.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 175 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЕТЪР ИВ. МИНЧЕВ

при участието на секретаря РОЗАЛИЯ ИВ. ЗАФИРОВА
като разгледа докладваното от ПЕТЪР ИВ. МИНЧЕВ Гражданско дело № 20231110115322 по описа за 2023 година

Предявен е осъдителен иск с правна квалификация чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ от Т. В. К. срещу П. Р. Б. за заплащане на сумата от 10 000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от водено срещу ищеца наказателно производство за извършено на 23.09.2015г. престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 от НК, за което е оправдан с влязла в сила Присъда от 02.10.2018г. по НОХД № 10987 /2017г. по описа на СРС, НО, 12-ти състав, ведно със законната лихва от 18.10.2018г. /датата на влизане в сила на присъдата/ до окончателното изплащане на сумата.

Ищецът Т. В. К. твърди, че на 03.04.2017г. бил привлечен в качеството на обвиняем по ДП № 22633МК-2790/15г. по описа на 02 РУ- СДВР, пр.пр. № 48119/15г. на СРП за извършено престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12 вр. чл. 130, ал. 1 НК. Сочил, че за престъплението, в което бил уличен се предвиждало наказание до три години лишаване от свобода. През юни 2017г. в съда бил внесен обвинителен акт срещу него и било образувано нохд № 10987/2017г. по описа на СРС, 12-ти състав. Поддържа, че на 02.10.2018г. с Присъда от същата дата по цитираното НОХД бил признат за невинен в това, че е извършил престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12 вр. чл. 130, ал. 1 НК и на основание чл. 304 НПК бил оправдан по повдигнатото обвинение. Сочил, че в продължение на година и половина бил обвиняем и подсъдим. Във връзка с незаконните действия на прокуратурата и разследващите органи- повдигане на незаконосъобразно обвинение, третирането му като обвиняем, както и внасянето на обвинителен акт и неговото поддържане в съда, претърпял значителни неимуществени реди, изразяващи се в сериозно засягане на личността и достойнството му на гражданин, както и понасяне на болки и преживяване на страдания. Поддържа, че в резултат на незаконното му обвинение бил изпаднал в стрес и настъпила промяна в психическото му състояние, била уронена честта, достойнството и доброто му име. Твърди, че негови колеги, близки, приятели и познати започнали да се отнасят с подозрение към него, отбягвали го и се отдръпнали. Сочил, че по време на делото и преди това работел в Складова база 3 Илиянци като материално отговорно лице. След като му било повдигнато обвинение в резултат от стреса и депресията напуснал работа, тъй като не можел да се концентрира, а работата му се състояла в ежедневен отчет на пари. Искането

към съда е да уважи предявения иск. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от П. Р. Б. от 29.05.2023г., с който се оспорва предявения иск. Изложени са съображения, че ищецът не е ангажирал доказателства затова че действително е претърпял вреди, изразяващи се в засегнато добро име в обществото, накърнени чест и достойнство, че се е чувствал изолиран, ненужен, че приятелите му са започнали да го отбягват, както и че е спряло професионалното му развитие, че изпитвал безпокойство и несигурност, както и че те са пряк и непосредствен резултат именно от процесното обвинение. Не били ангажирани доказателства, че именно това дело било довело до нарушаване на ежедневния му ритъм на живот или да е ограничило по някакъв начин възможността му да реализира трудовите му права. Твърди се, че деянието му било срещу личността. Поддържа, че за отрицателната обществена нагласа спрямо ищеца и за спирането на професионалното му развитие били допринесли и други фактори, а не само настоящото обвинение. Не били представени доказателства органи на прокуратурата да били извършвали спрямо ищеца действия извън правно регламентирания в хода на наказателното производство. Сочи, че в Конституцията на Република България и в НПК било прогласено, че обвиняемият се смята за невинен до установяване на противното с влязла в сила присъда. Прокуратурата не била разпространявала официално информация за воденето на наказателно производство срещу ищеца, поради което злепоставянето му в обществото, както и пред неговите близки и приятели, не било в резултат от действията на ответника. Ищецът не бил ангажирал доказателства за претърпени морални вреди като пряка и непосредствена последица именно и само от незаконното обвинение. Оспорват исковите претенции изцяло като недоказани. Алтернативно оспорват размера на претендираното обезщетение като силно завишен. Същият не отговарял на твърдените вреди, на икономическия стандарт в България, както и на установената практика по аналогични случаи, вкл. и тази на ЕСПЧ. Поддържат, че независимо от тежестта на обвинението липсвали твърдения и ангажирани доказателства за друга взета мярка за процесуална принуда освен най-леката „подписка“, която по никакъв начин не му възпрепятствала трудовите задължения. Изложени са твърдения, че ищецът не е представил доказателства за датата на влизане в сила на съдебния акт, с който е признат за невиновен, както и за твърденията си в исковата молба, както и за наличието на причинна връзка между претендираните вреди и незаконното обвинение. Сочи, че интензивността на отрицателното въздействие на повдигнатото обвинение по отношение на личността на ищеца е била ниска в сравнение с хипотезите на лицата, по отношение на които е взета и се прилага по-тежка мярка за неотклонение и/или има по-продължителен период на разследване. Поддържат, че при обсъждане на отражението, което конкретното наказателно производство е дало върху личността на ищеца следвало да се съобрази и наличието и на други наказателни производства, водени срещу ищеца в предишни периоди, което сочи на значително занижен интензитет на търпените вреди, а и до невъзможност за отграничаването на последните от кое точно обвинение по кое наказателно производство са настъпили. На следващо място е посочено, че оправдателната присъда сама по себе си дава морално обезщетяване и компенсира до известна степен изтърпените страдания. Поради което оспорват иска и по размер като прекомерен и несъответстващ на критерия за справедливост по чл. 52 ЗЗД. Възразяват срещу претендираното от ищеца искане за заплащане на лихви от датата на влизане в сила на оправдателната присъда, тъй като лихвата се дължала за период не по-дълъг от 3 години назад от завеждане на исковата молба на основание чл. 111, б. „в“ ЗЗД. Изложените обстоятелства в исковата молба не сочели на необичайно претърпени неудобства от воденото наказателно производство следователно претенцията не била съобразена с вида, характера и интензитета на упражнената принуда. Възразяват срещу претендираното от ищеца заплащане на разноски и адвокатски хонорар по чл. 38, ал. 2 ЗАДв, тъй като не били представени доказателства за упълномощаването по този ред- ищецът дали е бил безработен към момента на депозиране на иска, дали се е

намирал в роднински отношения с упълномощения адвокат и др. Искането към съда е да отхвърли предявения иск, евентуално да присъди обезщетение в значително по-нисък размер от претендирания.

Съдът, след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от правна и фактическа страна следното:

Исковата молба е редовна, а предявеният с нея иск е процесуално допустим.

Предявен е иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3, пр.1 от ЗОДОВ.

На основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, прокуратурата или съда, при обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е образувано, след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано. Ищецът извежда съдебно предявеното субективно материално право на вземане при твърденията, че е претърпял неимуществени вреди от проведено спрямо него наказателно преследване за престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 от НК, за което е оправдан с влязла в сила Присъда от 02.10.2018г. по НОХД № 10987/2017г. по описа на СРС, НО, 12-ти състав.

За основателността на предявения иск в тежест на ищеца е да докаже: повдигнато срещу него обвинение за извършване на престъпление, по което обвинение е бил оправдан с влязла в сила присъда; претърпени неимуществени вреди, които да са в причинна връзка с проведеното наказателно преследване, по което е оправдан с влязла в сила присъда, размерът на вредите.

От приобщената по делото пр.пр. № 48119/2015г. на СРП, ДП № 2263МК2790/15г. на 02 РУ-СДВР се установява, че наказателното производство е образувано срещу ищеца Т. В. К. за извършено от него на 23.09.2015г. престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 от НК с Постановление за образуване на досъдебно производство от 11.11.2015г.

На 20.01.2016г. ищецът е разпитан като свидетел по образуваното срещу него наказателно производство.

На 23.01.2016г. е изготвена комплексна психиатрична и психологична експертиза на ищеца.

С постановление за привличане на обвиняем и вземане на мярка за неотклонение от 03.04.2017г. ищецът е бил привлечен като обвиняем за това, че на 23.09.2015г. в гр. София, ж.к. Свобода, на спирката на автобус № 86 до бл. 30 чрез нанасяне на удар с чело в областта на носа е причинил на Румен Атанасов Георгиев лека телесна повреда, изразяваща се в закрито счупване на костите на носа, оток и две охлузвания на носната пирамида, което е причинило на Румен Атанасов Георгиев временно разстройство на здравето, неопасно за живота, по хулигански подбуди – саморазправил се с Румен Атанасов Георгиев на публично място, като засегнал телесната му неприкосновеност, без да е предизвикан от него и при липса на лична причина за това му поведение – престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12 вр. чл. 130, ал. 1 от НК. С постановлението е взета мярка за неотклонение „подписка“ по отношение на ищеца. Постановлението е предявено на ищеца на 11.05.2017г. и на същата дата той е бил разпитан като обвиняем.

На 27.06.2017г. е внесен обвинителен акт срещу ищеца Т. В. К. за описаното престъпление, въз основа на който е образувано НОХД № 10987/2017г. по описа на СРС, 12-ти състав.

В проведеното на 17.10.2017г. открито съдебно заседание, ход на делото не е даден поради нередовно призоваване на подсъдимия. На 15.11.2017г., 12.02.2018г., 28.03.2018г., 12.06.2018г. и 02.10.2018г. по делото са проведени открити съдебни заседания, в които

ищецът е участвал лично в качеството му на подсъдим.

С Присъда от 02.10.2018г. съдът е признал Т. В. К. за невиновен в това, че на 23.09.2015г. в гр. София, ж.к. Свобода, на спирката на автобус № 86 до бл. 30 чрез нанасяне на удар с чело в областта на носа е причинил на Румен Атанасов Георгиев лека телесна повреда, изразяваща се в закрито счупване на костите на носа, оток и две охлузвания на носната пирамида, което е причинило на Румен Атанасов Георгиев временно разстройство на здравето, неопасно за живота, по хулигански подбуди – саморазправил се с Румен Атанасов Георгиев на публично място, като засегнал телесната му неприкосновеност, без да е предизвикан от него и при липса на лична причина за това му поведение, и го е оправдал по повдигнатото му обвинение в престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12 вр. чл. 130, ал. 1 от НК. Присъдата не е обжалвана и протестирана и е влязла в сила на 18.10.2018г. след изтичане на 15-дневния срок за обжалването ѝ.

Видно от гореизложеното, по делото е установен по категоричен начин фактът на образуване на наказателно производство срещу ищеца, а също така и фактът на неговото приключване с влязла в сила оправдателна присъда. Нормата на чл. 2, ал. 1, т. 3, ЗОДОВ предвижда обективна отговорност на държавата в случаите на незаконно повдигане и поддържане на обвинение в извършване на престъпление, като субекти на тази отговорност могат да бъдат само правозащитни органи, оправомощени да повдигат и поддържат обвинения за престъпления от общ характер - в случая П. Р. Б.. Действията по повдигане и поддържане на обвинението се считат за незаконни, ако лицето бъде оправдано. С влизане в сила на оправдателната присъда фактическият състав на отговорността по чл. 2, ал. 1, т. 3, ЗОДОВ е завършен и държавата носи отговорност за вредите от наказателното преследване, независимо от това дали отделни елементи от състава на престъплението са доказани в хода на съдебното следствие. В този смисъл възражението на ответника, че фактът на нанасяне на лека телесна повреда от ищеца бил доказан, но ищецът бил оправдан поради обстоятелството, че не се касаело за престъпление от общ характер, е ирелевантно за настоящото производство. Ответникът, в рамките на своите правомощия, е обвинил ищеца в извършено престъпление от общ характер и държавата е осъществила наказателно преследване срещу него за такова престъпление. След като законодателят е предвидил леката телесна повреда да се преследва по тѣжба на пострадалия и такава не е внесена, държавата не е имала основание да провежда наказателно производство срещу ищеца и обезщетението за понесените от ищеца вреди се дължи именно поради тази причина.

Относно периода на наказателното производство, съдът намира следното.

По реда на чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ се обезщетяват вреди от нарушаване правата и благата на обвиненото лице от неоснователно упражнената държавна принуда във връзка с незаконното обвинение за извършено престъпление. За какъв период е упражнявана тази принуда и индивидуализацията на досъдебното и съдебното производство, в които това е станало, са въпроси от съществото на спора и нямат определящо значение за основанието на предявения иск. При разглеждане на иска по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ съдът е властен да определи периода, за който се търпят вреди от незаконното обвинение, съобразно събраните по делото доказателства /Определение № 3869 от 4.12.2023 г. на ВКС по к. гр. д. № 1521/2023 г./. В този смисъл изложената в исковата молба преценка на ищеца относно периода, през който е търпял вреди от наказателното производство, не определя основанието на иска, респ. неговия предмет, а този период подлежи на установяване от съда въз основа на събраната по делото доказателствена съвкупност. Не е задължително началният момент на този период да съвпада с връчване на постановлението за привличане на обвиняем. Съдебната практика константно тълкува употребеният в чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ израз "обвинение в извършване на престъпление" по-широко за нуждите на специалния деликт, а не в тесния му наказателно процесуален смисъл, което ѝ позволява да приеме, че на това основание се обезщетяват и вредите, които лицето, срещу което е

образувано наказателно производство, търпи преди да бъде привлечено в качеството на обвиняем. В този смисъл са Решение № 187/13.06.2012 г. по гр. д. № 1215/2011 г., ВКС, III ГО; Решение № 353/06.11.2015 г. по гр. д. № 892/2015 г., ВКС, IV ГО; Решение № 50202/06.10.2022 г. по гр. д. № 3415/21, ВКС, IV ГО; Решение № 73/24.06.2020 г. по гр. д. № 4400/2019 г. на ВКС, III ГО и др.

В настоящата хипотеза, видно от постановлението за образуване на досъдебно производство от 11.11.2015г., наказателното производство е образувано срещу ищеца Т. В. К. за извършено от него престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 от НК. При това положение началният момент, от който ищецът търпи неимуществени вреди вследствие на наказателното преследване, е датата, на която той е узнал за воденото срещу него наказателно производство. Това е датата 20.01.2016г., на която ищецът за първи път е разпитан като свидетел в досъдебното производство. Следователно срещу ищеца е било поддържано обвинение за извършено престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 1, т. 12 вр. чл. 130, ал. 1 НК в продължение на 2 години 9 месеца и 28 дни считано от 20.01.2016г. до 18.10.2018г. По отношение на ищеца е била взета мярка за неотклонение „подписка“ за период от 1 година и 6 месеца и 6 дни /считано от 03.04.2017г. – датата на постановлението за привличане на обвиняем, до 10.10.2018г. – датата на влизане в сила на определението за нейната отмяна/. По време на процеса ищецът се е явявал на разпит два пъти в досъдебното производство и му е извършена КСППЕ, а в исковото производство е участвал лично в пет открити съдебни заседания.

Относно претърпените от ищеца неимуществени вреди вследствие на наказателното преследване, от показанията на свидетеля Красимир Цачев се установява, че свидетелят се познава с ищеца от над 7-8 години. Ищецът казал на свидетеля, че имал някакво дело през 2017г., идвали да го търсят полицаи и призовкари. Ищецът казал на свидетеля, че делото било за някакъв побой с телесна повреда. Преди делото ищецът бил весел, отзивчив, със свидетеля си ходели заедно на гости и пиели кафе. По време на делото свидетелят претърпял промяна в поведението, започнал да не разговаря с комшиите, отслабнал, не разговарял с никого, напуснал работата си, защото правил грешки и бил материално отговорно лице. Причината за грешките в работата бил стрес от негова страна. Свидателят сочи, че работи в складова база № 3 в Илиянци като охрана и събира парите от входа на автомобилите, влизащи в паркинга, а преди това на неговото място работел ищецът. Свидателят не знае кога ищецът е напуснал работа, вече от 3-4 години нямал разговори с него. Разговарял със сина на ищеца и той казал на свидетеля за делото. Разбрал, че ищецът е с променено поведение визуално, по това, че вече не бил щастлив, ходел с наведена глава и отбягвал хората.

Така депозираните свидетелски показания следва да бъдат кредитирани в частта, с която свидетелят описва промяна в поведението на ищеца вследствие на наказателното преследване, изразяваща се в отбягване на комшиите, отслабване, затворено поведение, избягване на разговори, униние и стрес. Това е така, защото свидетелят описва обичайните човешки реакции, които едно лице претърпява вследствие на водено срещу него наказателно преследване. Страхът от наказателна отговорност и дискомфортът от упражнената принуда са емоционални страдания, които са освен фактическа последица, но така също и правна последица, тъй като целта на наказанието е да възбуди страх, а на принудата да подчини. Правните последици са включени в диспозицията на правната норма и не се доказват, за тях се прави извод от приложението на закона. Ето защо, когато се претендира обезщетение за неимуществени вреди от незаконно обвинение и мярка за неотклонение, ищецът не е длъжен да твърди и доказва преживения обичаен страх от наказателната отговорност и получения обичаен дискомфорт от упражнената принуда. Те следват от закона. За всички останали болки и страдания е необходимо да има твърдения и доказателства, съгласно правилото, че ищецът е длъжен да докаже основанието на иска. В този смисъл Решение № 53 от 7.05.2019 г. на ВКС по гр. д. № 3528/2018 г., III г. о., ГК и Решение № 270 от 16.02.2018 г. на ВКС по

При това положение показанията на св. Цачев, описващи реакциите на ищеца от наказателното преследване, се явяват напълно логични и житейски оправдани, доколкото се касае за пряка и непосредствена логична последица от упражнената спрямо ищеца принуда и заплахата от налагане на наказание. По различен начин, обаче, стои въпросът относно показанията на свидетеля, според които ищецът напуснал работата си вследствие на допускани от него грешки поради стрес от наказателното преследване. Касае се за обстоятелство, стоящо извън обхвата на естествените последици от наказателното производство, което подлежи на пълно и главно доказване от страна на ищеца. В случая, обаче, свидетелят Цачев не е работил в складова база № 3 в Илиянци по същото време като ищеца, няма преки наблюдения върху работата му, за да изложи правнорелевантна информация за това дали ищецът наистина е допускал грешки в работата си, на какво се дължат те и дали това е станало причина за напускането му. За тези обстоятелства свидетелят знае от ищеца, респ. от сина му, поради което показанията в тази част имат изцяло произведен характер. Свидателят също така не може да каже кога ищецът е напуснал работата си, поради което не е възможно да бъде преценено дали това обстоятелство би могло да бъде породено от наказателното производство с оглед неговия времеви период. Ето защо съдът приема за недоказано твърдението на ищеца, че наказателното преследване е станало причина да напусне работа.

По отношение на размера на обезщетението за неимуществени вреди съдът приема, че поначало, въпреки липсата на възможност за съпоставяне между претърпените болки, страдания и психически затруднения и паричната престация, законодателят е дал възможност на увредения да претендира парично обезщетение за тези увреждания, като е предоставил на съда да прецени във всеки конкретен случай какъв е справедливия размер на това обезщетение, което има компенсаторен характер. Понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 33Д не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението /т.2 от Постановление № 4 от 23.12.1968 г. на Пленума на ВС/, като например - характер и степен на увреждането, начин и обстоятелства, при които е получено, вредоносни последици, тяхната продължителност и степен на интензитет, възраст на увредения, неговото обществено и социално положение.

В частност следва да бъдат отчетени от една страна продължителността на наказателното преследване – 2 години 9 месеца и 28 дни считано от 20.01.2016г. до 18.10.2018г., че по отношение на ищеца е била взета мярка за неотклонение „подписка“ за период от 1 година и 6 месеца и 6 дни, броя на процесуалните и следствени действия, в които се е наложило ищецът да участва в досъдебното и съдебното производство, че ищецът е неосъждан, което води до по-голям интензитет на притеснението от производството и страха от осъждане, възрастта на ищеца – на 48 години към датата на започване на производството, социалното му положение – женен, обстоятелството, че ищецът е претърпял притеснение, стрес, страх от осъждане, променил е поведението си, като е станал затворен, унил, избягвал е разговори с комшии и обичайният му социален живот е бил нарушен.

От друга страна съдът отчита факта, че престъплението по чл. 131, ал. 1, т. 12 вр. чл. 130, ал. 1 от НК не е тежко по смисъла на чл. 93, т. 7 НК, че наложената му мярка за неотклонение „подписка“ е най-леката измежду предвидените в НПК, че претърпените от ищеца неимуществени вреди не надхвърлят обема на обичайните човешки реакции на провежданото наказателното производство, че не се установи ищецът да е напуснал работа вследствие на производството, както и че фактите относно образуваното наказателно производство не са станали публично достояние и са били известни единствено на ограничен кръг от лица.

В този смисъл съдът приема, че размерът на дължимото обезщетение за неимуществени вреди, който би удовлетворил обществения критерий за справедливост при съществуващите в страната общественно-икономически условия на живот, с оглед на конкретните обстоятелства по делото, следва да бъде определен на 3000 лева. За разликата над този размер до пълния предявен размер от 10 000 лева искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

С оглед частичната основателност на претенцията за обезщетение, основателно се явява и акцесорното искане за присъждане на законна лихва считано от датата на влизане в сила на присъдата до окончателното плащане на вземането. По релевираното от ответника възражение за изтекла погасителна давност по отношение на лихвата, съдът намира следното. Както е изяснено в съдебната практика /Решение № 737 от 30.04.2010 г. на ВКС по гр. д. № 865/2009 г., III г. о., ГК/ вземането за тази лихва се погасява с изтичането на кратката тригодишна давност съгласно чл. 111, б. „в“ ЗЗД, като дължимата лихва се изчислява за последните три години, предхождащи датата на исковата молба. В случая искът е предявен на 24.03.2023г., поради което необхванатият от давността период на вземането за лихва би следвало да започва от 24.03.2020г.

Съгласно чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците /ЗМДВИП/, за срока от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти /каквото е ищецът по делото/. Възобновяването на течението на спрените срокове е извършено с пар. 13 от ПЗР на Закона за изменение и допълнение на Закона за здравето /ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г./, според който сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по ЗМДВИП, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в "Държавен вестник". Законът е обнародван на 13.05.2020г., поради което течението на давностният срок е възобновено на 21.05.2020г. Следователно процесният давностен срок е бил спрян за период от 69 дни считано от 13.03.2020г. до 20.05.2020г.

Следователно, при удължаване на тригодишния давностен срок с периода от 69 дни, през които не е текла давност, следва изводът, че процесната лихва върху главницата за обезщетение се дължи считано от 15.01.2020г. Ето защо претенцията на ищеца за заплащане на законната лихва върху обезщетението следва да бъде уважена за периода от 15.01.2020г. до окончателното му изплащане, а за периода от 18.10.2018г. до 14.01.2020г. следва да бъде отхвърлена като погасена по давност.

По разноските.

При този изход от спора, право на разноски имат и двете страни. Ответникът, обаче, не е сторил разноски и не е претендирал такива, поради което разноски не му се дължат. Ищецът е сторил разноски за държавна такса в размер на 10 лева, които следва да му бъдат присъдени изцяло на основание чл. 10, ал. 3, изр. 1 ЗОДОВ. В настоящото производство ищецът е бил защитаван безплатно на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАДв от адв. Е. К., видно от представения договор за правна защита и съдействие. Възражението на ответника, че ищецът не бил доказал, че е материално затруднен, е неоснователно, доколкото ищецът не дължи доказване на това обстоятелство /Определение № 60255 от 05.07.2021г. по ч.т.д. № 79/2021г. по описа на ВКС, I т.о., ТК, Определение № 70 от 08.02.2017г. по ч.т.д. № 2445/2016г. по описа на ВКС, II т.о., ТК, Определение № 515 от 02.10.2015г. по ч.т.д. № 2340/2015г. по описа на ВКС, I т.о., ТК/. На основание чл. 7, ал. 2, т. 3 НМРАВ, минималното адвокатско възнаграждение при процесния материален интерес е 1300 лева, а с оглед уважената част от иска, в полза на адв. К. следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 390 лева.

Мотивиран от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА П. Р. Б. да заплати на Т. В. К., с ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. „Свобода“, бл. 25, вх. А, ет. 5, ап. 14, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ сумата от **3000 лева**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от наказателно производство за извършено на 23.09.2015г. престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 от НК, за което е оправдан с влязла в сила Присъда от 02.10.2018г., постановена по НОХД № 10987/2017г. по описа на СРС, НО, 12-ти състав, ведно със законната лихва считано от 15.01.2020г. до окончателното изплащане на вземането, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за разликата над 3000 лева до пълния претендиран размер от 10 000 лева, както и претенцията за законна лихва за периода от 18.10.2018г. до 14.01.2020г.

ОСЪЖДА П. Р. Б. да заплати на Т. В. К. на основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ сумата от **10 лева**, представляваща разноски за държавна такса.

ОСЪЖДА П. Р. Б. да заплати на адв. Е. М. К., с адрес на упражняване на дейността: гр. София, бул. „Витоша“ № 1А, ет. 2, кантора 223, на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв сумата от **390 лева**, представляваща възнаграждение за безплатно представителство по делото на Т. В. К..

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____